

Kapitola 12. Láska

Předcházející část: Kapitola 11. Přijetí (Přijímání)

Na úrovni lásky jsme upřímní, velkorysí, pečující, vytrvalí, jsme laskaví a odpouštíme. Láska ochraňuje, spolupracuje, povznáší, spojuje s celkem a je dobrotivá. Je charakterizovaná vřelostí, vděčností, uznáním, pokorou, celistvostí, pozorností, čistotou motivů a dobromyslností.

Láska je způsob bytí. Je to energie, která vyzařuje, když došlo k odevzdání toho, co ji blokuje. Je něčím víc než jen pocitem nebo myšlenkou – je to stav bytí. Láska je to, čím jsme se stali díky odevzdávání. Je to způsob, jak žít ve světě, který říká: „Čím vámi můžu být nápomocný? Čím vás můžu potěšit? Můžu vám půjčit peníze, když jste o všechno přišli? Jak vám můžu pomoci najít práci? Čím vás můžu utěšit, když jste ve své rodině utrpěli velkou ztrátu?“ Láskyplnost je cesta, kterou rozjasňujeme svět.

Láska v každodenním životě

Každý má možnost přispívat ke kráse a harmonii ve světě tím, že se ke všem živým věcem chová laskavě a tím podporuje lidskou duši. To, co bez omezení projevujeme vůči životu, proudí zpátky k nám, protože jsme také součástí tohoto života. Každý dar se vrací k dárce, stejně jako vlny na vodě. To, co podporujeme v druhých, podporujeme v sobě.

Jakmile začneme být ochotni jednat s láskou, rychle se ukáže, že jsme obklopeni láskou a jen jsme nevěděli, jak se k ní dostat. Láska je opravdu přítomná všude, jen je třeba její přítomnost objevit.

Láska se projevuje mnoha způsoby. Chlapec si pamatuje popěvek, kterému ho naučil jeho táta, dokáže ho zopakovat i o osmdesát let později. Námořník, jehož všichni kamarádi onemocněli mořskou nemocí, řídí loď po tři dny hrozným tajfunem, nonstop, bez jídla a pití. Lékař miluje všechny své pacienty a modlí se za ně, aniž by o tom věděli. Matka vyčistí průjmem znečištěné kalhotky svého dítěte a řekne: „Miláčku, to není tvoje vina, ty sis nemohl pomoci.“ Manželka vstává časně každé ráno, aby udělala kávu, kterou má její manžel rád. Pejsek čeká u dveří na svého pána a vrtí ocasem, když jeho pán vstoupí do dveří. Kotě přede. Pták zpívá.

Lidé obvykle uvažují o lásce jako o 'romantické' lásce, o lásce 'medové' a 'milostné'. Ale romantická láska je jen menší částí lidského života. Existuje mnoho jiných druhů lásky než láska osobní, romantická, a ty naplňují naši každodenní zkušenost: láska ke zvířatům, láska k rodině a k přátelům, láska ke svobodě, láska ke smyslu věcí, láska k vlasti, láska k vlastnostem, láska k tvořivosti, láska coby statečnost, láska coby entuziasmus, láska jakožto odpouštění, láska v podobě přijímání, láska coby motivace, láska v podobě porozumění, láska coby vlídnost, lásky jako základ vztahů, láska jako skupinová energie (například u Anonymních alkoholiků), láska coby údiv, láska v podobě úcty, láska coby srdatost, lásky coby bratrské sjednocující pouto (s přáteli,

spolužáky, kamarády, kolegy), láska coby přátelství, láska coby věrnost, láska v podobě sympatie, láska coby pečování, láska v podobě obětavé mateřské lásky, láska coby oddanost.

„Láska je nanejvýš velkolepá věc“, říká populární píseň. Zkušenost ukazuje, že tohle tvrzení je pravdivé. Když jsme se vzdali všeho, co nám brání milovat, a upustili jsme od negativních pocitů, které lásku blokují, svět zazáří nádherou láskyplností. Na úrovni lásky už není její vyzařování před námi utajené.

Láska uzdravuje

Láska umožňuje uzdravování. Proměňuje život. Můžeme to vidět na pravdivém příběhu o lovcí kachen, který se pozorováním láskyplnosti zčistajasna změnil. Jednoho dne se vydal lovit kachny, dělal to často jako rekreaci. Jako obvykle uviděl letícího kačera, vystřelil a sledoval, jak těžce zraněný kačer spadl na zem. Ke svému údivu uviděl, jak jeho kachní družka okamžitě sletěla dolů a nad svým poraněným společníkem roztáhla křídla, aby ho chránila. Když uviděl její lásku, v srdci lovce došlo ke změně; nikdy už nelovil.

Jakmile začnete být láskyplní, některé věci už nikdy nemůžete udělat. A v energetickém poli láskyplnosti můžete dělat některé věci, které jsou jinak nemožné. Navíc lidé pro vás dělají věci, které by pro ostatní neudělali. Láska umožňuje zázračné dění, aniž by se tomu říkalo 'zázračné'. Láska má přetvářející působení.

Někdy je lepší neříkat to lidem, které máte rádi, protože dostanou strach a myslí si, že máte s nimi nějaké úmysly, nebo že budete něco od nich chtít. Upřímně řečeno někteří lidé se lásky obávají a jsou vůči ní podezíraví; proto takové lidi milujte, aniž byste jim to řekli. Láskyplnost je způsob bytí, který díky vyzařování této energie transformuje všechno kolem nás. Děje se to samo od sebe. Nemusíme nic 'dělat' a nemusíme to nijak nazývat. Láska je energie, která tiše mění každou situaci.

Znamená to, že lidé, kteří jsou nenávistní, budou v naší přítomnosti najednou ochotní druhým odpouštět. Můžeme vidět, jak tito lidé se přímo před našima očima mění. Upouštějí od hněvu, možná by řekli „No, neexistuje žádný důvod, proč být na něj naštvaný... je příliš mladý, než aby si to uvědomil.“ Budou hledat důvod, aby mohli druhého obhajovat, místo aby na něj zaútočili. Láska nás posiluje a lidé kolem nás dělají věci, kterých by jinak nebyli schopni.

Odpuštění je aspektem lásky, umožňuje vnímat životní dění se soucítěním. Odpouštíme sobě samým chyby, které jsme udělali, když jsme byli méně rozvinutí. Je nápomocné vidět ego nebo omezenou část sebe sama jako roztomilého malého medvídku. Medvídek není 'špatný', k malému medvídkovi necítíme nenávist, ani nemáme potřebu mu nadávat. Milujeme ho a přijímáme ho jako to, čím je: roztomilé malé zvířátko, které nic lepšího neumí. Překračujeme nižší aspekty sebe sama tím, že je přijímáme a milujeme. Vidíme ego jako 'omezené', ne jako 'špatné.'

V energetické oblasti lásky jsme obklopeni láskou, která vyvolává vděčnost. Jsme vděční za svůj život a za všechny jeho zázraky. Jsme vděční za štěňata a kočata,

protože představují lásku. Jsme druhým vděční za každý jejich projev dobrosrdečnosti, za jejich náklonnost, jejich starostlivost a ohleduplnost.

Nakonec jsme se prostě stali láskou. Všechno, co děláme a co říkáme, každý náš pohyb je prosycený vnitřní láskyplností, která nám začala být vlastní. Ať už mluvíme k širokému publiku, nebo se mazlíme se psem, cítíme, jak z nás vyzařuje energie lásky. Máme zájem se s druhými dělit o to, co udržujeme v srdci – o vědění, vycházející ze zkušenosti, a chováme ho v srdci pro každého a pro všechny, kteří by to mohli cítit také. Modlíme se za všechny kolem sebe, včetně zvířat, o tuto vnitřní zkušenost nekonečné lásky. Náš život je požehnáním pro všechno kolem nás. Jsme vděční ostatním i našim domácím zvířátkům za to, jakým darem pro nás jsou.

Láska vyzařuje ze srdce. Když jsme v přítomnosti lidí, kteří se vzájemně milují, vnímáme tuto energii.

Láska našich milovaných, domácích zvířat a přátel, je láskou Božství k nám. Když večer uléháme ke spánku, vzdáváme díky za to, že jsme byli celý den obklopení láskou. Každý okamžik je možný jen díky lásce. Psaní této knihy je možné jen z lásky.

Každé ráno se probouzíme ve stavu láskyplnosti, děkujeme za další den života a hledáme, jak všem kolem sebe přispět ke zlepšení jejich života. Díky přítomnosti lásky se všechno daří líp, vejce jsou líp osmažená, domácí zlatíčka zabezpečená; kotě je nakrmené, štěně je vyzvednuté z útulku a přivezené domů. Sdílíme svou lásku se vším kolem sebe, se všemi formami života: s kořaty, štěňaty, s ostatními lidmi, se *vším živým*. Ano, dokonce i s darebáky. Pokud je naším úkolem hlídat chyceného darebáka, snažíme se, aby jeho život byl snesitelnější. Říkáme: „Je mi líto, že ti musím držet u hlavy zbraň, ale to je moje práce.“ Snažíme se být bez výjimky tak laskaví a velkorysí, jak to jen jde.

Čím víc milujeme, tím více *můžeme* milovat. Láska je neomezená. Láska plodí lásku. To je důvod, proč psychiatři doporučují mít domácího mazlíčka. Například pes projevuje lásku a vnáší lásku do srdce svého pána. Láska prodlužuje život. Výzkum skutečně dokládá, že vlastnictví psa prodlužuje život majitele o deset let! Pomysleme jen na všechna ta bizarní cvičení, diety a další změny životosprávy, které lidé podstupují, aby to jejich život o trochu prodloužilo, když si mohou jednoduše pořídit psa a prodloužit tak svůj život o deset let! Láska má silný anabolický účinek. Zvyšuje hladinu endorfinů, život posilujících hormonů. Se psem žijete o deset let déle, protože přítomnost psa usnadňuje vznikání energie lásky a tato energie uzdravuje a prodlužuje život.

Energie lásky dokáže za vhodných podmínek uzdravit naše tělo. Převažuje-li pozitivní duševní stav, fyzické nemoci často vyřeší samy. Některé nemoci se automaticky vyléčí, aniž bychom jim věnovali jakoukoliv zvláštní pozornost, a ty, které přetrvávají, obvykle zareagují na techniky uvědomování. Chronická onemocnění, která nereagují na léčbu, se vnímají jako karmická, symbolická, jako důležitá z duchovního hlediska. Celkově lze říci, že dochází ke zmenšování zaujatosti tělem, které se teď zabývá svými záležitostmi a jak se zdá, dokáže se

postarat o sebe samo. Už se s tělem neztotožňujeme. Ztrácí se zájem řešit zdravotní záležitosti na čistě fyzické úrovni a objevují se chvíle, kdy se vědomí tělesnosti rozplyne úplně, pokud se na to z nějakého konkrétního důvodu zaměříme.

Intuitivní chápání postupně nahrazuje dosavadní 'přemítání', které začíná mizet. Postupem času je používání rozumu a jeho duševních procesů nahrazované spontánním, intuitivním 'rozpoznáváním'. Přestává se uplatňovat logika. Dochází k tomu, protože na nejvyšší vibrační úrovni je všechno ve vesmíru propojené se vším ostatním. Naše chápání se rozvíjí jako 'odhalování', vznikající z těchto vzájemně propojených oblastí. Vědění je holistické, spíš než aby bylo vymezující.

Díky vnitřnímu klidu máme schopnost vnímat myšlenky a pocity druhých na neverbální úrovni. Neverbální komunikace s ostatními začne být možná a samozřejmá. Negativní emoce se už neprožívají, protože dochází k transcendenci malého já, které je absorbováno vyšším Já. Emoční jevy se tím transformují. Například ztráta se vnímá jako přechodné zklamání nebo lítost, spíš než jako žalost.

Ničím nepodmíněná láska

Neustálým odevzdáváním zažíváme pohled bezpodmínečné lásky (vibrující na 540), který je vzácný a vyskytuje se jen u 0,4% populace. Tato energie je zázračná, všezahrnující, neselektivní, transformační, neomezená, snadná, zářící, odevzdaná, posvátná, rozprostraněná, milosrdná a nesobecká. Je charakterizovaná vnitřní radostí, důvěrou, extází, trpělivostí, soucítěním, vytrvalostí, podstatou, krásou, synchronicitou, dokonalostí, odevzdaností, vytržením, zřením a otevřeností. Přestáváme vidět osobní já jako původce aktivit. Všechno se díky synchronicitám děje bezúsilně.

Radostnost vzniká z vnitřní subjektivní zkušenosti naší vlastní existence. Síla radostnosti je subjektivní, nepochází ze žádného vnějšího zdroje. Znamená to, že energie vytvářející výkonnost je nevyčerpatelná. Můžeme protančit v extázi celou noc v kapli osvětlené svícemi, jako kdyby tančil samotný Zdroj života. V tomto stavu září jako světlem ozařovaná přirozená dokonalost a ohromující krása všeho, co existuje, vyzařování duchovní energie umožňuje proměňování vnímaného v pozorované, lineárního v nelineární, omezeného v neomezené. Zatímco při vyšších vibracích lásky (nad úrovní 500) je stále ještě možné fungovat ve světě, můžeme odchodem z běžné oblasti ukončit komerce a opustit své dosavadní sociální prostředí i povolání.

'Zázračné' je v těchto stavech běžné. Co se označuje jako 'nadpřirozené' se vnímá po celou dobu, je to nevysvětlitelné rozumem, logikou, nebo příčinami a důsledky. Je zřejmé, že zázraky nevytváří žádná 'osoba'. Nastávají spontánně, samy o sobě, kdykoliv vzniknou vhodné podmínky. K rozvoji duchovní ega nedojde díky poznávání, že jevy jsou darem, vznikajícím za hranicemi našeho osobního já; jsme jen řečištěm lásky, ne jejím zdrojem. Duchovní pokrok se poznává jako důsledek milosti, ne jako výsledek našeho osobního snažení. Pýchu na vlastní dovednost nahrazuje vděčnost za tento stav. Jak upouštíme ode všech pochybností, ode všeho, čemu věříme, všech dojmů, všech stanovisek, všeho posuzování a upínání se k něčemu, proces odevzdávání pokračuje stále hlouběji. Začneme být ochotní vzdávat se všech

připoutaností, dokonce i připoutanosti k nádhernému stavu extatičnosti, který se vymyká jakémukoliv popisu.

Ve stavu pokory se odevzdávají všechny názory na ostatní. V jistém smyslu nikdo nemůže druhým pomoci, aby byli jiní, než jsou. Láska chápe tuto pravdu a nezaujímá žádný postoj. Spíše než vady zvětšuje pozitiva těch ostatních. Ve všech svých projevech se zaměřuje na dobrotu života. Bezpodmínečná láska je láskou, která od jiných nic neočekává. Když jsme se stali milujícími, neomezujeme druhé žádnými požadavky, že by se měli chovat určitým způsobem, aby mohli být milovaní. Milujeme je bez ohledu na to, jací jsou. I když jsou nepříjemní! Je nám líto, že zločinci vidí život zločinu jako svou nejlepší volbu.

Je-li láska bezpodmínečná, není tu žádná připoutanost, očekávání, skryté programy, kdo komu co dává nebo má dát. Naši lásku neomezuje nic z toho, čím jsme a čím jsou ti druzí. Projevuje se bez požadavků, bez jakýchkoliv podmínek. Nečekáme, že za ni něco dostaneme. Vzdali jsme se veškerého vědomého i nevědomého očekávání něčeho od druhých.

Láska ozařuje podstatu, tudíž i milováníhodnost druhých, protože láska otevírá srdce. Místo posuzování je tu srdce, které ví. Mysl uvažuje a argumentuje, srdce ale trvale ví. Takže i když lidé dělají chyby, milujeme je. Myšlenky nám něco říkají, srdce nám ale říká něco jiného. Mysl může být kritická, může nesouhlasit, ale srdce miluje bez ohledu na to. Tomu, co se děje venku, srdce neklade žádné podmínky. To dělá jen mysl. Láska v sobě nemá žádné požadavky.

Klíčem k lásce bez podmínek je ochota odpouštět. S odpouštěním se události i lidé začnou vidět v jiném kontextu, že jsou prostě 'něčím omezováni' – ne že jsou 'špatní' nebo 'nesympatičtí'. S pokorou jsme ochotní vzdát se svého způsobu vnímání minulých událostí. Modlíme se o zázrak, o rozpoznání pravdy o situaci nebo o člověku, a vzdáváme se všech svých názorů na ně. Díváme se, co nám přináší, když se držíme svého náhledu na to, co se stalo, a upouštíme od každého malého zisku: od potěšení ze sebelítosti, od pocitu 'že je to správně', 'že je to špatně', i od svých odporů.

Nakonec se vzdáme i samotné myšlenky na odpouštění. Odpustit někomu znamená, že stále vidíme člověka nebo situaci jako 'špatné' a proto je nutné odpustit. Skutečné odevzdání znamená úplně to přestat vidět takovým způsobem. Když se plně vzdáme svého náhledu, upustíme od jakéhokoli posuzování, pak se celá situace změní a my uvidíme dotyčného člověka jako toho, koho můžeme mít rádi. Protože každé posuzování je ve skutečnosti posuzováním sebe sama, osvobodili jsme od něj sebe.

Na úrovni bezpodmínečné lásky milujeme všechny a všechno – i Adolfa Hitlera. Vidíme ho jako člověka, kterého ovládly negativní energie, a jsme ochotní Hitlerovi odpustit, protože on si s tím, co se mu stalo, nemohl pomoci. Byl přemožený zlem. Místo abychom zlo nenáviděli, pocítíme lítost a soucítění, že lidé byli zahlceni takovou negativitou. Hitler dělal to, o čem si myslel, že je poctivé to udělat. Tehdy to tak chápal. Byl ovládán přesvědčením a určitými ideály, v té době běžnými. Můžeme tak vidět i u Hitlera, že byl nadšený a myslel si, že svým

jednáním slouží. Piloti kamikadze dělali ve druhé světové válce to, o čem si mysleli, že by měli udělat pro svou zem. A i když se snažili nás bombardovat a zabít nás, není nutné je nenávidět. Můžeme respektovat jejich ochotu vzdát se pro svou zemi vlastního života. Vidíme, že každý, kdo poruší zákon lásky, je ve skutečnosti obětí nějakého společenského přesvědčení, nebo nějaké časové tísně.

Jednota

Jak se stav prohlubuje, všechno, co existuje, dostává jiný význam, začínáme si uvědomovat vnitřní bytí a podstatu všeho, spíš, než jeho pouhou formu. Díky této změně ve vnímání začíná být trvale vnímatelná dokonalost všeho existujícího. Tato zkušenost je mimo čas; neexistuje minulost ani budoucnost. Láska ve své nejvyšší vibraci nevidí žádnou oddělenost mezi jedincem a zbývající částí vesmíru. Zažíváme trvalé sjednocení se všemi věcmi. Naprostá jednota všech věcí v tomto stavu má v sobě větší vnímání Reality než běžné vnímání vlastního já ve světě a dá se to popsat jen jako zakotvenost.

Když nastanou vnitřní posuny, náš životní styl může nebo nemusí z pohledu okolí vykazovat změnu. Nicméně i když se může zdát, že naše zvyky a chování jsou stejné, nejsou už nutkavé nebo impulzivní. Dochází k upouštění od nich, bez pocitu nepohodlí se mění nebo modifikují. Na druhé straně může díky změně vnitřních hodnot a rozšíření zájmů a výhledu skutečně docházet k náhlým změnám životního stylu, včetně podstatných změn, týkajících se zaměstnání. Když jsme teď propojeni s hlubší dimenzí, může jít o ponořování se do ní prostřednictvím rozjímání, meditace, umění, hudby, pohybu, čtení, psaní, učení a účasti v duchovních skupinách s podobnými cíli.

K upouštění od sebeztožňování teď dochází průběžně a čím dál víc samo od sebe. Stále častěji se objevují období vnitřního klidu a krásy a trvají déle. Může k nim docházet na velmi hluboké úrovni.

Zvláštní je, že pak mohou následovat epizody velkého vnitřního zmatku a boje. Tato období intenzivní vnitřní práce nastávají, protože už nemůžeme snášet negativitu. Teď, když máme větší sílu uvědomování, jsme schopni dostat se hlouběji a řešit problémy na nejhlubších úrovních vědomí. Může se jednat o problémy, jakými je zdroj naší identity, nebo koncept já.

K průlomům do hlubokého klidu a míru může také dojít po delším období nepřetržitého odevzdávání, jak je vidět na následujícím příkladu. Byl tu stav stavu neustálé radosti a v jenom momentu došlo k události, která vnesla do vědomí konflikt, vycházející z podvědomého způsobu, jakým se vztahujeme k druhým. Bylo těžké věnovat této zkušenosti pozornost, ale protože doteď převládající stav měl tak vysokou energii, bylo možné nechat vnitřní konflikt vyvstat a nechat ho probíhat, aby se vyřešil jednou provždy. Probíhal plných deset dní, neustále, a během této doby tu byl postoj stále tento konflikt odevzdávat a nechávat ho probíhat bez jakékoliv snahy to změnit. V jednu chvíli se zdálo, že to nikdy neskončí, nicméně předchozí zkušenosti s procesem odevzdávání dosvědčovaly, že každý pocit dřív nebo později vymizí, pokud ho jen necháváme probíhat, bez sebeztožňování s ním.

Dočasným přesunem do malé chatky uprostřed lesů se proces celý zintenzivnil, protože tam nebylo žádné jiné rozptýlení. Zdroj konfliktu se pak prohloubil a ještě bolestnější pocity vyvstaly v plné síle. Byla tu obrovská spousta vnitřního rozrušení, občas téměř agonie a zoufalství. Odhodláním nevzdat to a nechat dál probíhat odblokovávání procesu bylo konečně dosaženo dna a objevilo se černé zoufalství ohromující intenzity. Navzdory tomu tu bylo vědomí, že všechno bude v pořádku, protože primární identifikace nebyla se zoufalstvím, ale s jeho odevzdáváním.

Nakonec nastalo totální a naprosté zanechání všeho odporu k zoufalství. Okamžitě zmizelo. Zoufalství, které bylo ohromující a téměř nesnesitelné, zmizelo v jediném okamžiku! Místo něj tu byl hluboký, nepopsatelný mír. Rozprostíral se do nekonečna, byl překvapivě silný a naprosto nezvratný. Byl tu hluboký vnitřní klid a všechno vnímání času ustalo. Místo 'času' tu byl jen pohyb jevů, vyskytujících se ve světě. Další den zkušenost pokračovala a byla dokonce ještě silnější.

Pak došlo k opětovnému návratu do světa, ze zvědavosti a zájmu poznávat běžný život z tohoto stavu vědomí. Dokonce i při chůzi po Páté Avenue v New Yorku převažoval stejně hluboký klid, harmonie a mír. Jako by tento všudypřítomný mír a klid byl základem veškerého povrchního chaosu, hluku a zmatku ve městě. Bylo to, jako když díky moci a působení této dimenze tichosti a klidu tu je moc, která umožňuje, aby se to všechno dělo, a drží to všechno pohromadě v nepřetržité sounáležitosti. Podstatou této tichosti byla neomezená moc a bylo jasné, že je to právě tato moc, která neutralizuje a vyvažuje celkovou negativitu města. Jak zevně, tak uvnitř. Stejně tak bylo zřejmé, že tato kohezivní moc je tím, co vyvažuje i negativitu osobnosti. Pokud by tato negativita neměla svůj protiklad, ničila by osobu a s ní i její tělo.

V předchozích kapitolách jsme řekli, že nízké emoce jsou spojeny s energií, nahromaděnou v nižších energetických centrech těla zvaných 'čakry'. Jak se naše vědomí zvyšuje díky upouštění od negativnosti, tato energie směřuje k vyšším centrům, takže na úrovni lásky se energie posunula až k srdeční čakře. Jak se láska stává bezpodmínečnou a trvale radostnou, osobní rozměr lásky ustupuje lásce univerzální. Obecně říkáme o lidech, kteří dosáhli úrovně lásky, že mají 'velké srdce', nebo že 'jsou celí srdcem'. Tento výraz vyjadřuje posun zájmu a zaměření života člověka na to, co miluje. Tento vzestup zaměřenosti je provázený celkovou změnou vnímání pohledem z jiného úhlu pohledu, než je ten, který charakterizuje zaměřenost pozornosti člověka na negativní emoce.

Například: Když se člověk nachází v nižším stavu mysli, může vnímat starého nedbale oblečeného muže stojícího na rohu jako 'vandráka'. S touto charakteristikou se objevují další negativní myšlenky, jako: „Mohl by být nebezpečný – bude lepší se mu vyhnout.“; „Obírá nás, daňové poplatníky – pravděpodobně si žije docela dobře“; „Policie by měla vyčistit ulice od takových bezdomovců“; Měl by být ve vězení nebo v psychiatrické léčebně“.

Naopak ten, kdo je v láskyplném stavu, by ho mohl docela dobře vidět jako zajímavého člověka, jehož tvář má v sobě mnoho životních zkušeností, charakter a moudrost. Mohl by se jevit jako osvobozená duše, která do značné míry skončila se

světem a rozvinula se do bytí, přesahujícího snažení a vlastnění.

Ve stavu celkového vnitřního klidu, popsaném nahoře, došlo na Páté Avenue k setkání právě s takovým mužem. Po chodníku šel starý pán, jediným pohledem rozpoznal stav vnitřní tichosti a na oplátku se úplně otevřel. Oči měl doširoka otevřené, takže nic nebylo skryté, jeho duše byla beze zbytku čitelná a přístupná. Bylo zřejmé, že je to člověk, který si uvědomuje vlastní, skutečné vnitřní Já a je v naprostém míru. Byl ve skutečnosti nedílnou součástí této mocné, pozitivní, milující energie, která drží město pohromadě.

Letmým dotekem našich pohledů jsme sdíleli naši jednotu – nadčasovou jednotu. I když jsme si byli cizí, naše duše byli sjednocené a vzájemně rezonovaly. Jediné Já vyzařovalo doširoka. Tato jednotu byla energií, působící v té chvíli proti celkové negativitě New Yorku. V našem otevřeném pohledu byla kosmická jednotu (vytestováno jako pravda). Bylo tam všezahrnující, tiché poznávání, že jednotu zrcadlí nekonečnou energii, která v té chvíli vyvažuje celkovou negativitu New Yorku, protože tato sdílená síla byla bezmezná. Bez protiváhy by město propadlo sebedestrukci. Byl to tichý, převažující, nekonečný stav vědomí. Hluboký okamžik, ve kterém zkušenost potvrdila jeden ze zákonů vědomí:

Láska je základní zákonitostí vesmíru (konstatování, vytestované na 750).

Následující část: [Kapitola 13. Mír](#)